

затова се рѣшилъ да се прѣдаде на търговия, за която цѣль и заминалъ за Влашко въ Галацъ, дѣто на първо врѣме се заловилъ на много обикновена и проста работа, която той извършвалъ при все туй безропотно. Чрѣзъ трудъ, умѣние и интелигентность той все повече и повече се въздигалъ и хубаво е билъ оцѣненъ отъ Евл. Георгиевъ, който отъ 1862 г. го настанилъ въ кантората си. Въ кжсо врѣме Д. А. Ивановъ, съ свойственитѣ нѣму качества, успѣлъ да спечели симпатиитѣ и довѣрието на господаритѣ си. И когато въ 1872 год. се поминалъ Христо Георгиевъ, братъ му Евлогий повикалъ Д. А. Иванова въ Букурещъ, за да прѣведе въ редъ смѣткитѣ на тамошната кантора. Оттогава Евлогий го задържалъ при себе си като незамѣнимъ работникъ: повѣрилъ му окончателно кантората си, а назначилъ го и за свой прокуроръ. Това видно положение, което заемалъ въ кантората на Евлогия Георгиевъ и неговото умѣние му спечелили извѣстность и всрѣдъ търговския свѣтъ. Прѣзъ това врѣме Д. А. Ивановъ непрѣставалъ да се интересува и за собственото си самосъвършенствуване, както и за общитѣ български аспирации: той успѣлъ да изучи езицитѣ: френски ромѣнски и гръцки; отъ малката заплата, която получавалъ първоначално въ кантората на Евлогия Георгиевъ, той отдѣлялъ една частъ и я давалъ въ помощъ за разни книжки и вѣстници, издавани отъ Л. Каравелова. Сжщо така на негови срѣдства е издадена по-послѣ и знаменитата драма „Иванку“ отъ В. Друмевъ, дѣловодителъ тогава на бѣлг. книжовно дружество въ Браила, и по-послѣшниятъ митрополитъ Климентъ. Тая драма, която се появи въ 1872 год., както се знае, извърши едно национално дѣло: тя бѣ прѣдставена наврѣдъ изъ българскитѣ читалища и театра, създаде настроение у българитѣ за театралното изкуство и съ своето художественото възпроизвеждане на нашия исторически животъ пов-